

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Kamila Firko

Protokolant Adriana Orzechowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy **R. A.**

po rozpoznaniu w dniach 17 kwietnia 2014 roku, 14 sierpnia 2014 roku, 2 października 2014 roku, 30 października 2014 roku, 18 grudnia 2014 roku sprawy karnej

P. G.

urodzonego (...) w W.

syna R. i M. z domu K.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 02.01.2013 roku w Ś., woj. (...), na terenie Aresztu Śledczego groził popełnieniem przestępstwa funkcjonariuszowi tego Aresztu – Z. S., w ten sposób, że pobije go po zakończeniu odbywania kary pozbawienia wolności, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

II. w okresie pomiędzy 15.11.2012 roku, a 05.01.2013 roku, w Ś., woj. (...) na terenie Aresztu Śledczego działając czynem ciągłym dokonał zniszczenia mienia stanowiącego wyposażenie celi mieszkalnej w ten sposób, że połamał zmiotkę i szufelkę, porwał prześcieradło i materac, uszkodził szafkę wiszącą i lampę oświetleniową, a także uszkodził kran oraz dwukrotnie rurę odpływową z umywalki, co doprowadziło do zalania celi, w której przebywał oraz celi znajdującej się na niższej kondygnacji, czym spowodował straty w łącznej wysokości 1100 zł,

tj. o czyn z art. 288 § 1 w zw. z art. 12 k.k.;

III. w dniu 24.01.2013 roku w Ś., woj. (...), na terenie Aresztu Śledczego groził pobiciem funkcjonariuszowi tego Aresztu – Ł. K., które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

IV. w dniu 12.02.2013 roku w Ś., woj. (...), na terenie Aresztu Śledczego znieważył słowami wulgarnymi funkcjonariusza tego Aresztu – S. B. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.;

V. w dniu 20 lutego 2013 roku w Ś. woj. (...) obiecywał udzielić funkcjonariuszom KPP w Ś. – sierż. M. S. (1), oraz post. M. S. (2) korzyść majątkową, oferując im przedmioty skradzione ze sklepów (...) i (...) lub pieniądze pochodzące ze sprzedaży skradzionych przedmiotów, w celu nakłonienia ich do naruszenia przepisów prawa poprzez odstąpienie od zatrzymania w/wym. W związku z popełnieniem kradzieży sklepowej,

tj. o czyn z art. 229 § 1 i 3 k.k.;

VI. w dniu 14 lutego 2013 r w Ś. w woj. (...) na terenie Aresztu Śledczego znieważył słowami obelżywymi funkcjonariusza tego aresztu – Ł. Z. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.;

I. oskarżonego **P. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I i III części wstępnej wyroku, **tj. występków z art. 190 § 1 k.k.**, przyjmując, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie przepisu art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w granicach czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku oskarżonego **P. G.** uznaje za winnego tego, że: w okresie od dnia 19 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku w Ś., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zniszczenia mienia na terenie Aresztu Śledczego w Ś. w ten sposób, że uszkodził głośnik radiowęzła, wyrwał kran, zniszczył szafkę ścienną, dwukrotnie lampę, zmiotkę z szufelką, klepki w parkiecie, dwukrotnie materac i prześcieradło, ręczniki, rury odpływowe umywalki, zalał wodą parkiet w celi w której przebywał oraz sufity w dwóch celach poniżej, czym spowodował szkodę w łącznej wysokości 1191,79 zł **tj. występku z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.** i za to na podstawie przepisu art. 288 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **P. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt IV i VI części wstępnej wyroku, **tj. występków z art. 226 § 1 k.k.**, przyjmując, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie przepisu art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego **P. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku, **tj. występku z art. 229 § 1 i 3 k.k.** i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 91 § 2 k.k.łączy kary orzeczone w pkt I do IV części rozstrzygającej wyroku i wymierza oskarżonemu karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. (3) kwotę 1402,20 zł (jeden tysiąc czterysta dwa złote dwadzieścia groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, zaliczając wydatki poniesione w toku postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt **II K 1118/13**

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony P. G. odbywał kary pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w Ś., m.in. w okresie od 15 listopada 2012 roku do 5 stycznia 2013 roku. W trakcie pobytów w areszcie oskarżony prezentował postawę roszczeniową względem funkcjonariuszy Służby Więziennej, pisał liczne skargi, nie realizował poleceń, domagał się specjalnego traktowania, twierdził, że prowadzi świętą wojnę z administracją aresztu i nawoływał do niej innych osadzonych, twierdził, że po opuszczeniu aresztu będzie się mścił na funkcjonariuszach, groźby takie formułował również pisemnie w składanych licznych oświadczeniach. Dokonywał samouszkodzeń (np. nacinał sobie twarz), blizn, niszczył sprzęty w celi, wyrzuca z niej talerze w obecności funkcjonariuszy, zalewał cele, w których przebywał, zakładał na głowę turbany, chodził

boso. Funkcjonariusze odbierali zachowanie P. G. jako nieprzewidywalne, obawiali się go. W razie potrzeby kontaktu z oskarżonym obecni byli dwaj funkcjonariusze dla bezpieczeństwa.

Dowody:

- zeznania świadków: Ł. Z., k. 157-158v., 315v.-316,

Z. S., k. 4-5, 297v-298,

B. P., k. 14-15, 297v,

A. Z., k. 46-47, 296v.-297,

R. S., k. 39-41, 364-364v;

Ł. K., k. 42-42v., 296-296v.,

- dokumentacja medyczna dot. osadzonego, k. 57-64,

- wnioski o wymierzenie kar dyscyplinarnych, k. 23-27.

W okresie od dnia 19 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku oskarżony, twierdząc, że prowadzi świętą wojnę z administracją aresztu, zniszczył lub uszkodził następujące elementy wyposażenia zajmowanej przez siebie celi:

- w dniu 19 grudnia 2012 roku uszkodził głośnik radiowęzła,

- w dniu 27 grudnia 2012 roku wyrwał kran przy zlewie, zniszczył szafkę ścienną i lampę,

- w dniu 28 grudnia 2012 roku połamał zmiotkę i szufelkę, wyrwał klepki z podłogi, podarł prześcieradło i zalał wodą materac,

- w dniu 29 grudnia 2012 roku zniszczył rury odpływowe umywalki i zalał celę, zniszczył materac, ręczniki, prześcieradło oraz lampę,

- w dniu 31 grudnia 2012 roku zalał wodą parkiet w swojej celi oraz sufity w dwóch celach poniżej.

Szkoda wyrządzona z tego tytułu wyniosła 1191,79 zł.

W. J. C. P. G. powiedział, że wyrwał kran i zalał celę wodą.

Dowody:

- zeznania świadków: Ł. Z., k. 157-158v., 315v.-316,

Z. S., k. 4-5, 297v-298,

B. P., k. 14-15, 297v,

A. Z., k. 46-47, 296v.-297,

R. S., k. 39-41, 364-364v.,

S. B., k. 17-18, 51-53, 297;

J. C., k. 37-38, 348v.-349;

- meldunki o szkodach wraz z pismem Dyrektora AŚ w Ś., k. 329-334.

- wnioski o wymierzenie kar dyscyplinarnych, k. 23-27.

W dniu 2 stycznia 2013 roku oskarżony zgłosił potrzebę rozmowy z wychowawcą oddziału. Do jego celu udał się więc pokrzywdzony Z. S. w towarzystwie oddziałowego R. S., dysponującego kluczami do cel. Oskarżony poinformował wychowawcę, że opuszcza areszt za 3 dni i zażądał wydania pieniędzy przysługujących mu w ramach pomocy postpenitencjarnej. Kiedy Z. S. poinformował P. G., że pomoc ta przysługuje w dniu opuszczenia aresztu, oskarżony zdenerwował się. Zagroził pokrzywdzonemu, że pobije go po wyjściu na wolność lub że zrobią to jego koledzy. Groźbę tę słyszał funkcjonariusz R. S..

Z. S. obawiał się spełnienia przedmiotowej groźby, zwłaszcza, że w okresie wcześniejszym spotykał oskarżonego przypadkowo na terenie miasta, a zachowanie oskarżonego w czasie odbywania kary odbierał jako nieprzewidywalne.

Pokrzywdzony złożył meldunek o zachowaniu P. G. oraz wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej. Kara została wymierzona.

Dowody:

- zeznania świadków: Z. S., k. 4-5, 297v-298,

R. S., k. 39-41, 364-364v.,

- wniosek o karę oraz meldunek, k. 30,31.

W dniu 24 stycznia 2013 roku, podczas odbywania kolejnej kary pozbawienia wolności w AŚ w Ś., P. G., przebywając na korytarzu oddziału, próbował otwierać drzwi, aby prosić innych osadzonych o papierosy. Kiedy oddziałowy Ł. K. zwrócił oskarżonemu uwagę, że nie wolno mu otwierać cel i samowolnie poruszać się po oddziale, oskarżony zagroził mu pobiciem przez siebie lub kolegów po opuszczeniu aresztu. Pokrzywdzony obawiał się spełnienia tej groźby. Świadkiem zdarzenia był inny funkcjonariusz A. Z..

Dowód:

- zeznania świadków: Ł. K., k. 42-42v, 296-296v.,

A. Z., k. 46-47, 296v.-297,

- wniosek o karę oraz meldunek, k. 30,31;

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego, k. 117, 122-123, 188-189, 248-249, 295v., 296v, 297.

W dniu 12 lutego 2013 roku w trakcie kolejnego pobytu w Areszcie Śledczym w Ś. podczas rozmowy z funkcjonariuszem S. B. na temat ustalenia właściwego adresu dla korespondencji P. G. skierował do funkcjonariusza słowa powszechnie uznane za obelżywe. Oświadczył także, że będzie nadal prowadzić „świętą wojnę” z administracją więzienną, twierdził, że „rozprawi się” z policjantami – będzie strzelał do nich „jak do kaczek”.

Dowód:

- zeznania świadka S. B., k. 17-18, 51-53, 297.

W dniu 14 lutego 2013 roku w trakcie rutynowej wizytacji celi mieszkalnej zajmowanej przez oskarżonego w Areszcie Śledczym w Ś. P. G. skierował do funkcjonariusza Ł. Z. – wychowawcy - słowa powszechnie uznane za obelżywe. Nazwał funkcjonariusza „polską świnia” w języku niemieckim.

Dowód:

- zeznania świadka Ł. Z., k. 157-158v., 315v.-316,

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego, k. 117, 122-123, 188-189, 248-249, 295v., 296v, 297.

W dniu 20 lutego 2013 roku funkcjonariusze Policji M. S. (1) i M. S. (2), z polecenie dyżurnego KPP w Ś., udali się do sklepu (...) w Ś., gdzie oskarżony P. G. dokonał kradzieży następujących przedmiotów: słuchawek marki S., słuchawek marki P., zestawu do tenisa oraz zestawu proszków do prania. Funkcjonariusze wylegitymowali oskarżonego oraz dokonali jego przeszukania w pomieszczeniu służbowym sklepu, poza przedmiotami wyżej wymienionymi P. G. miał też przy sobie 2 płyty CD skradzione ze sklepu (...) o łącznej wartości 98 zł. Oskarżony zaproponował funkcjonariuszom obie płyty w zamian za odstąpienie przez nich od przeprowadzanych właśnie czynności służbowych. Pomimo odmowy oskarżony jeszcze dwukrotnie zaproponował funkcjonariuszom korzyść majątkową – najpierw w postaci skradzionych uprzednio butów o wartości 89 zł a następnie paska o wartości 9 zł. Funkcjonariusze Policji zabezpieczyli wszystkie skradzione przedmioty, natomiast oskarżony został zatrzymany. Oskarżony był nietrzeźwy, badanie na zawartość alkoholu we krwi wykazało 0,77 promila.

Dowód:

- zeznania świadków: M. S. (1), k. 106-108, 114-115, 296v.,

M. S. (2), k. 112-113, 348v.,

A. S., k. 125, 349,

D. P., k. ,

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego, k. 117, 122-123, 188-189, 248-249, 295v., 296v, 297.

P. G. nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, niedorozwój umysłowy lub inne krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych. Stwierdzono u niego objawy zespołu zależności alkoholowej, cechy osobowości nieprawidłowej dysocjalnej oraz skłonność do nadużywania substancji psychoaktywnych. W czasie zdarzeń oskarżony miał w pełni zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna, k. 239-242.

Oskarżony **P. G.**, urodzony (...), jest rozwiedziony i nie ma nikogo na utrzymaniu. Obecnie odbywa karę pozbawienia wolności. Był wielokrotnie karany, głównie za występki przeciwko mieniu i za czyny z art. 226 § 1 k.k.

Dowód:

- dane osobo - poznawcze, k. 85, 295,

- dane o karalności, k. 355-358.

W trakcie postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia występku z art. 226 § 1 k.k., opisanego w pkt VI aktu oskarżenia, zaprzeczył, aby pozostałe zdarzenia, opisywane przez pokrzywdzonych i świadków miały miejsce.

Przesłuchiwany przed Sądem P. G. przyznał się do popełnienia występku z art. 229 § 1 i 3 k.k., wyjaśnił również, że skierował groźbę wobec pokrzywdzonego Ł. K. (pkt III aktu oskarżenia) - k. 117, 122-123, 188-189, 248-249, 295v., 296v, 297.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne

Sąd zważył nadto, co następuje:

Ze zgromadzonego w toku postępowania obszernego materiału dowodowego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że P. G. popełnił wszystkie zarzucone mu aktem oskarżenia czyny.

Odnosnie czynów opisanych w pkt I, III, IV i VI części wstępnej wyroku.

Stan faktyczny ustalono przede wszystkim w oparciu o zeznania pokrzywdzonych – funkcjonariuszy Służby Więziennej. Obszerne i konsekwentne zeznania tych świadków – S. B., Ł. Z., Z. S. i Ł. K., wskazują jednoznacznie, że oskarżony, w sposób oczywisty lekceważąc zasady porządku prawnego (nawet w trakcie odbywania kar pozbawienia wolności), dwukrotnie groził pobiciem strażnikom oraz dwukrotnie znieważał kolejnych funkcjonariuszy. Zeznania powyższe nie pozostawiają cienia wątpliwości co do przebiegu zdarzenia, dodatkowo należy podkreślić, że pokrzywdzeni są osobami obcymi dla oskarżonego oraz funkcjonariuszami publicznymi, trudno zatem byłoby przyjąć, że celowo obciążają oskarżonego swoimi zeznaniami, zeznając na jego niekorzyść. Zeznania pokrzywdzonych znajdują potwierdzenie w zeznaniach pozostałych świadków a także częściowo w wyjaśnieniach samego oskarżonego. Świadkiem skierowania groźby pobicia do Z. S. w dniu 2 stycznia 2013 roku był inny funkcjonariusz R. S., natomiast groźbę skierowaną przez oskarżonego w dniu 24 stycznia 2013 roku do Ł. K. słyszał funkcjonariusz A. Z.. Nadto na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2014 roku oskarżony potwierdził, że skierował groźbę do Ł. K. (k. 296v.). W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się natomiast do znieważenia Ł. Z., potwierdzając, że nazwał go „niemiecką świnią”.

Zeznania pokrzywdzonych znajdują nadto uzupełnienie w relacji funkcjonariusza B. P., który zeznał, że z uwagi na nieprzewidywalne zachowania P. G. funkcjonariusze po prostu się go obawiali. Zresztą mając na uwadze specyficzny sposób zachowania się oskarżonego w Areszcie (twierdzenia, że prowadzi „świętą wojnę”, dokonywanie samouszkodzeń, agresywne zachowanie w obecności funkcjonariuszy więziennych) nie sposób wątpić w zaistnienie u pokrzywdzonych obawy, że oskarżony może spełnić swoje groźby po opuszczeniu aresztu. Świadek Ł. Z. zeznał także, że z uwagi na zachowania oskarżonego, funkcjonariusze w jego obecności dla bezpieczeństwa poruszali się we dwóch. Z zeznań świadków wynika też, że oskarżony w żaden sposób nie ukrywał, że prowadzi „świętą wojnę”, że po opuszczeniu aresztu będzie się mścił na funkcjonariuszach, groźby takie formułował również pisemnie w składanych licznych oświadczeniach. Twierdzenie pokrzywdzonych potwierdzają także liczne, znajdujące się w aktach wnioski o wymierzenie oskarżonemu kar dyscyplinarnych. Pokrzywdzony Z. S. zeznał, że w okresie wcześniejszym widywał na terenie miasta oskarżonego, a zatem niewątpliwie mógł obawiać się o swoje bezpieczeństwo po skierowaniu do niego groźby pobicia.

Oczywistym jest nadto, że zeznania pokrzywdzonych oraz ich obawa przed spełnieniem gróźb przez P. G. zgodne są również z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a zatem również pod tym względem nie budzą wątpliwości Sądu.

W świetle tak spójnego i wiarygodnego materiału dowodowego Sąd dał wiarę wyjanieniom oskarżonego jedynie w tej niewielkiej części, w jakiej znalazły one potwierdzenie w zeznaniach w/w świadków, mając też na uwadze wyraźną niekonsekwencję w wyjaśnieniach oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe Sąd przyjął, że zachowania oskarżonego wobec funkcjonariuszy S. B. i Ł. Z. wyczerpały ustawowe znamiona występków z art. 226 § 1 kk – oskarżony znieważał ich podczas i w związku z wykonywaniem czynności służbowych, natomiast czyny popełnione na szkodę Z. S. i Ł. K. stanowiły przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. Niewątpliwie groźby pobicia po opuszczeniu Aresztu należy potraktować jako groźby karalne, natomiast istnienie u pokrzywdzonych obawy ich spełnienia zostało już przez Sąd uzasadnione powyżej.

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń nie może budzić wątpliwości, że czyny te zostały popełnione w sposób zawiniony, zaś oskarżony, którego poczynałość została stwierdzona przez Sąd w oparciu o opinię biegłych psychiatrów, działał w zamiarze bezpośrednim, świadomie i celowo grożąc funkcjonariuszom oraz ich znieważając.

Za przedmiotowe czyny Sąd wymierzył oskarżonemu następujące kary:

- w pkt I części rozstrzygającej wyroku za czyny I i III, popełnione w odstępie 22 dni oraz w identyczny sposób, na podstawie przepisu art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- w pkt III części rozstrzygającej wyroku za czyny IV i VI, popełnione w odstępie 2 dni oraz w taki sam sposób, na podstawie przepisu art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu kary te są współmierne do charakteru popełnionych przestępstw, ich znacznej społecznej szkodliwości, spełnią również swoje cele w zakresie prewencji ogólnej oraz szczególnej, stanowiąc będą również wystarczającą dolegliwość dla sprawcy z uwagi na rodzaj i charakter popełnionych przestępstw. Przy wymiarze kar Sąd miał na uwadze agresywny sposób zachowania oskarżonego i okazywane przez niego oczywiste lekceważenie dla zasad porządku prawnego, dla zasad funkcjonowania Aresztu Śledczego, dla wymiaru sprawiedliwości. Niewątpliwie na podkreślenie zasługuje, że oskarżony dopuszcza się przestępstw nawet w trakcie odbywania kar za inne przestępstwa, a zatem jest sprawcą niepoprawnym, kary dotychczas wobec niego stosowane nie odnoszą zamierzonego skutku. Jednocześnie jednak czyny przypisane oskarżonemu nie są nacechowane maksymalną społeczną szkodliwością, co powstrzymało Sąd przed wymierzeniem kar w takim właśnie wymiarze.

Odnosnie czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku.

Stan faktyczny odnośnie czynu zarzuconego w pkt II aktu oskarżenia Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: funkcjonariuszy Aresztu Śledczego w Ś.: Z. S., B. P., S. B., R. S., A. Z. i Ł. Z., współosadzonego J. C. oraz dokumentacji w postaci meldunków o szkodach i wniosków o wymierzenie kar dyscyplinarnych oskarżonemu. Z dowodów tych wynika jednoznacznie, że P. G. celowo niszczył zajmowane przez siebie cele i znajdujące się w nich wyposażenie. W ocenie Sądu charakter tych zniszczeń (np. wyrwanie rury pod kranem), ich częstotliwość, fakt, że miały one miejsce właśnie w celach zajmowanych przez oskarżonego oraz specyficzna postawa P. G. wobec administracji Aresztu Śledczego w Ś. przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego wykluczają przyjęcie, że były to uszkodzenia lub awarie o charakterze przypadkowym.

Zeznania wszystkich wymienionych powyżej świadków są obszernie, spójne, konsekwentne, logiczne i nie budzą żadnych wątpliwości co do wiarygodności. Przesłuchiwani funkcjonariusze zgodnie twierdzili, że oskarżony w żaden sposób nie ukrywał, że prowadzi „świętą wojnę” z administracją Aresztu, nie zaprzeczał też dokonywanym przez siebie zniszczeniom.

W. J. C. P. G. powiedział o tym, że wyrwał kran i zalał celę wodą. R. S. zeznał, że kiedy oskarżony zalał wodą swoją celę i dwie poniżej woda wylewała się z celi na korytarz, sięgała do kostek. Świadek po wejściu do celi stwierdził, że w celi nie ma żadnej awarii, woda nawet nie kapie z kranu. P. G. oświadczył funkcjonariuszowi, że woda wylała mu się z miski podczas prania.

W ocenie Sądu działanie oskarżonego należało zakwalifikować jako czyn ciągły w oparciu o przepis art. 12 k.k., oskarżony działał w krótkich odstępach czasu i wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wyczerpując ustawowe znamiona występku z art. 288 § 1 kk – w odstępach jednego lub kilku dni niszcząc mienie Aresztu Śledczego w Ś..

Poprzez zachowania podjęte w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w rozumieniu art. 12 k.k. należy rozumieć działania w zamiarze obejmującym całość akcji przestępczej w takim znaczeniu, że sprawca wyraża gotowość do wykorzystania powtarzającej się sposobności do popełnienia przestępstwa i tę sposobność wykorzystuje (tak też wyrok SN 8.01.2014 r., IV KK 255/13, Lex nr 1428992). W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że oskarżony działał w taki właśnie sposób - „toczył prywatną wojnę” z administracją Aresztu Śledczego, poprzez kolejne uszkodzenia celi realizował wcześniej podjęty zamiar.

Z uwagi na fakt, że uszkodzenia przez oskarżonego zajmowanych przez niego cel i sprzętów miały miejsce w okresie od 19 grudnia 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku Sąd skorygował opis czynu poprzez zawężenie jego granic czasowych. W oparciu o meldunki o szkodach Sąd opisał także dokładnie zniszczenia spowodowane przez P. G..

W pkt II części rozstrzygającej wyroku w granicach czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku Sąd uznał zatem oskarżonego **P. G.** za winnego tego, że: w okresie od dnia 19 grudnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku w Ś., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał zniszczenia mienia na terenie Aresztu Śledczego w Ś. w ten sposób, że uszkodził głośnik radiowęzła, wyrwał kran, zniszczył szafkę ścienną, dwukrotnie lampę, zmiotkę szufelką, klepki w parkiecie, dwukrotnie materac i prześcieradło, ręczniki, rury odpływowe umywalki, zalał wodą parkiet w celi w której przebywał oraz sufity w dwóch celach poniżej, czym spowodował szkodę w łącznej wysokości 1191,79 zł tj. występku z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie przepisu art. 288 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

W ocenie Sądu kara ta jest współmierna do charakteru popełnionego przez przestępstwa i jego znacznej społecznej szkodliwości, winna spełnić również swoje cele w zakresie prewencji ogólnej oraz szczególnej. Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające Sąd miał na uwadze przede wszystkim jawnie lekceważącą postawę P. G. wobec administracji Aresztu, uprzednią wielokrotną karalność oraz fakt, że oskarżony nawet w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności dopuszcza się kolejnego przestępstwa. Pomimo znacznej społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu nie można uznać jej za maksymalną a zatem kara wymierzona oskarżonemu nie jest karą w górnej granicy ustawowego zagrożenia za przestępstwo zniszczenia mienia.

Odnosnie czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku.

Stan faktyczny w zakresie czynu z art. 229 § 1 i 3 k.k., niesporny w niniejszym postępowaniu, Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków – funkcjonariuszy Policji M. S. (1) i M. S. (2), świadków A. S. i D. P. oraz częściowo wyjaśnienia oskarżonego, który przed Sądem przyznał się do zarzuconego mu występkę. Wszystkie te dowody są spójne, konsekwentne i wyczerpujące. Wynika z nich jednoznacznie, że oskarżony, zatrzymany na gorącym uczynku kradzieży w sklepie obiecywał udzielić dwóm funkcjonariuszom Policji korzyść majątkową w postaci uprzednio skradzionych przedmiotów w trakcie wykonywanych przez nich czynności służbowych, próbując nakłonić ich do odstąpienia od czynności zatrzymania. Zachowanie oskarżonego wyczerpało zatem ustawowe znamiona przypisanego czynu z art. 229 § 1 i 3 k.k. – oskarżony obiecał udzielić korzyść majątkową funkcjonariuszom publicznym w związku z pełnieniem ich funkcji, aby skłonić do naruszenia przepisów prawa – odstąpienia od zatrzymania osoby podejrzanej o popełnienie czynu zabronionego.

Za czyn ten w oparciu o powołany wyżej przepis Sąd w pkt IV części rozstrzygającej wyroku wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności. Kara ta odpowiada charakterowi czynu i stopniowi jego społecznej szkodliwości. Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze fakt działania oskarżonego pod wpływem alkoholu oraz jego uprzednią wielokrotną karalność, należało jednak uwzględnić też fakt, że przypisany czyn nie jest nacechowany maksymalną społeczną szkodliwością, choć niewątpliwie jej stopień należy uznać za znaczny. Biorąc pod uwagę powyższe kara została wymierzona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Wymierzając kary łączną pozbawienia wolności w pkt V części dyspozytywnej orzeczenia Sąd zastosował zasadę częściowej absorpcji, mając na uwadze ścisły związek przedmiotowy i czasowy wszystkich popełnionych przestępstw.

W konsekwencji Sąd na podstawie art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego w pkt I-IV kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu, z uwagi na dotychczasowy tryb życia oskarżonego oraz nieskuteczność stosowanych wobec niego kar wolnościowych i izolacyjnych jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności może spełnić wobec oskarżonego swój cel i zapobiec popełnianiu przez niego kolejnych przestępstw. Zastosowanie wobec oskarżonego instytucji

warunkowego zawieszenia wykonania kary nie znalazłoby zdaniem Sądu żadnego uzasadnienia w świetle oceny dotychczasowej postawy życiowej oskarżonego.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd zasądził na rzecz obrońcy adw. M. S. (3) kwotę 1402,20 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu (śledztwo + 6 terminów rozpraw + podatek VAT 23 %).

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego na podstawie przepisu art. 624 § 1 kk zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie.